MARK BILLINGHAM

CE ADUCE NOAPTEA

Traducere:
Oana-Ancuța Cristinoiu

NICULESCU fiction

1

E amuzant cum atitudinea unui bărbat se schimbă radical când el e cel care se trezeşte cu ţeava unei arme îndreptată spre el.

Sau cu mai multe.

Nu era prima dată când Thorne era martor la un comportament atât de neobişnuit atunci când cineva era arestat. Când realizau că viitorul lor nu mai era la fel de roz ca înainte să dea buzna o jumătate de duzină de ofiţeri înarmaţi peste ei, în sufragerie. Poate că au fost şi cazuri izolate, în care persoana a trebuit să fie târâtă afară, în timp ce scuipa şi lovea, dar din experienţa lui Thorne, acestea erau cazuri rare şi, chiar şi atunci, totul părea o pantomimă pusă în scenă pentru membrii familiei, prietenii şi partenerii de afaceri, care se aflau întâmplător prin preajmă în acel moment. Un fel de ultim strigăt de eliberare, deşi inutil.

Thorne era de părere că mare parte din asta se datora filmelor şi serialelor TV. Un clişeu la fel de obosit ca detectivul care se confrunta acum cu un ultim caz riscant, înainte de pensionare. Bărbatul masiv a căzut la pământ, luptându-se şi jurând să se răzbune pe toţi cei care l-au trădat, pretinzând că nicio închisoare nu-l putea opri, chiar dacă statistic, majoritatea închisorilor Majestăţii Sale demonstrau destul de bine contrariul.

Din fericire, Nick Cresswell dădea dovadă de ceva mai multă stăpânire de sine.

Thorne privi cum ofiţerii înarmaţi se retrăgeau din cameră şi unul dintre poliţişti o conducea pe soţia lui Cresswell, care rămăsese fără cuvinte, în hol. În timp ce alţi doi poliţişti îl ţineau pe prizonier de braţe, Thorne îi făcu semn cu capul inspectorului Dave Holland, care se apropia pentru a-i citi drepturile.

Thorne studie pentru început reacţia lui Cresswell. Nu era ca şi cum bărbatul nu mai fusese arestat, deşi Thorne ştia că puţine dintre acele arestări au avut consecinţe semnificative şi, mai important decât atât, niciuna nu fusese pentru crimă.

Cresswell s-a uitat la el când Holland a rostit cuvântul cu „c".

Thorne zâmbi şi dădu din cap.

— Da, îmi pare rău, Nick. Ce...credeai că am făcut atât deranj doar pentru că nu ai înapoiat cărţile la bibliotecă?

Se ivi o umbră de furie pe chipul său, o îngustare a ochilor, dar, în mare parte, bărbatul în pantaloni kaki şi cardigan ponosit părea doar dezamăgit, chiar trist. Pentru câteva momente, Thorne se întrebă dacă Cresswell resimţea ceva ciudat şi confuz, cum ar fi o urmă de empatie. Oare reuşea în sfârşit să înţeleagă cât de neajutoraţi şi îngroziţi se simţiseră toţi acei oameni pe care îi ameninţase cu arma de-a lungul anilor? Ca de exemplu, ce a simţit un agent de pază în vârstă de douăzeci şi patru de ani, pe nume Jordan Wainwright, cu trei luni în urmă, chiar înainte ca Cresswell să-i zboare creierii?

Era un nemernic, stabili Thorne.

Aşteptă până când Cresswell fu condus afară din cameră, apoi urmă garda de onoare, în timp ce părăsea apartamentul şi traversa grădina din faţă, luminată de strălucirea lunii, spre strada principală. Da, cu siguranţă vor ieşi la un pahar sau două la The Oak după tura de mâine, dar dincolo de orice, Thorne simţea o imensă uşurare. Uşurare pentru faptul că informaţiile fuseseră corecte şi că arestarea decursese fără probleme, ceea ce era important, având în vedere că orice putea merge prost, dat fiind faptul că Cresswell era înarmat.

Era mai mult decât evident că pe Thorne îl deranjase că nemernicul care furnizase informaţiile cruciale – unul dintre oamenii lui Cresswell – o făcuse în schimbul unui loc în programul de protecţie a martorilor. Astfel de compromisuri erau necesare, desigur, dar îl enervase totuşi, şi nu putea să nu spere că omul în cauză nu se va simţi atât de protejat pe cât îşi dorea. Se şi vedea peste câteva luni, petrecând o seară într-unul dintre puburile infecte din zona de influenţă a lui Cresswell şi dezvăluind numele şi adresa noului informator, pe un ton puţin prea ridicat, după ce băuse un pahar în plus.

Sau chiar şi dacă nu băuse nimic.

Thorne privi cum Nicholas Cresswell e împins cu brutalitate în spatele unei dubiţe, apoi întoarse spatele şi plecă.

Două maşini de poliţie erau parcate una lângă alta în faţa intrării din capătul străzii, iar cei patru poliţişti în uniformă – doi bărbaţi şi două femei pe care Thorne nu îi recunoştea – care fuseseră postaţi acolo pentru a se asigura că niciun pieton nu pătrunde pe strada înfundată, stăteau rezemaţi de maşini, vorbind şi râzând. Erau adunaţi sub un felinar, beau cafea şi mâncau gogoşi, ceea ce îl irita la culme pe Thorne, pentru că el nu mâncase nimic de la prânz.

— Domnule.

Cel mai înalt dintre cei doi ofiţeri şi-a lins degetele şi a avut decenţa să pară uşor jenat.

— Se pare că totul a mers strună, a spus colegul său, între două înghiţituri. Treaba e rezolvată.

Thorne dădu din cap spre jumătatea de gogoaşă din mâna uneia dintre femei.

— Mai sunt şi altele?

— Îmi pare rău, erau doar patru în cutie.

— Minunat, spuse Thorne.

— De obicei cumpăr suficiente pentru toată lumea, spuse ea. Dar astea le-am primit gratis. Cineva le-a lăsat pe maşină.

Femeia luă cutia goală de pe capota maşinii de poliţie şi o ridică, astfel încât Thorne să poată vedea ce e scris pe ea.

Mulţumesc pentru tot ce faceţi!

Ofiţerul înalt zâmbi şi ridică paharul de cafea în semn de salut.

— Cine spune că nimeni nu ne place?

— Da, mă bucur pentru voi, dar mie nu-mi foloseşte la nimic, nu-i aşa?

Thorne o privi pe femeie cum îşi bagă în gură ce mai rămăsese din gogoaşă, apoi se strecură între cele două maşini şi se îndepărtă, mormăind. La o adică, ar fi putut să-i ofere jumătate din gogoaşa aia afurisită, nu-i aşa? Cum rămâne cu minimul de respect şi, pe lângă asta, oare chiar nu mai contează deloc rangul în zilele noastre?

Thorne se uită la ceas şi văzu că e trecut de trei dimineaţa.

Era norocos dacă găsea o shaormerie care să fie încă deschisă.

Cineva ţipa în visul lui Thorne, cu o voce stridentă şi disperată, şi, tocmai când credea că el e cel care scoate acel zgomot îngrozitor, deschise ochii, îi luă o secundă să-şi amintească unde se află şi îşi dădu seama că, de fapt, era telefonul său care făcea tot zgomotul.

S-a întins după telefonul de pe noptieră, a văzut cine îl suna şi s-a ridicat din pat. Era puţin înainte de ora unu dimineaţa. A răspuns la apel şi a murmurat un „alo".

— Tom...?

Ceva din felul în care inspectorul-şef Russell Brigstocke îi pronunţase numele îl făcu pe Thorne să îşi îndrepte mai mult spatele, fiind complet treaz acum.

— Ce e?

— Arestarea lui Cresswell de noaptea trecută...

Thorne începu imediat să se întrebe ce a făcut greşit.

— Am respectat regulamentul, Russell, eu...

— Erau acolo patru ofiţeri în uniformă, de la secţia Wood Green, care supravegheau împrejurimile, se ocupau de vecini, acţionau în caz că era nevoie de ceva.

— Da, am vorbit cu ei, spuse Thorne. După aceea.

— Deci, fiecare dintre ei a fost transportat de urgenţă la spital.

Thorne aruncă pătura şi o simţi pe Helen mişcându-se lângă el.

— Ce?

— Convulsii, vărsături... tot felul de simptome. Cel mai probabil au fost otrăviţi, dar cine ştie...

— Gogoşile, spuse Thorne. Toţi stăteau în jurul maşinii şi mâncau gogoşi când l-am scos pe Cresswell afară.

Brigstocke nu spuse nimic preţ de câteva secunde.

— Bine... dar cum naiba...?

— Erau un cadou. Cineva le-a lăsat în semn de mulţumire.

— Oh, Doamne, spuse Brigstocke.

— Cum se simt? Thorne aşteptă un răspuns, iar respiraţia greoaie a lui Brigstocke, care nu scoase un sunet, era de ajuns. Glumeşti, nu-i aşa?

— Trei dintre ei au murit în ultimele ore şi mai este o tânără în comă, care pare că va avea aceeaşi soartă.

Vocea inspectorului-şef s-a întrerupt puţin, înainte să deschidă din nou gura şi să scoată un suspin lung.

— Trei poliţişti morţi, Tom, poate patru până la prânz.

Acum era rândul lui Thorne să rămână fără cuvinte.

Încerca să-şi amintească chipurile lor.

— Mai bine ai veni aici, spuse Brigstocke.

După ce a pus telefonul înapoi pe noptieră, Thorne se ridică şi se îndreptă încet spre marginea patului. În cameră nu era frig, dar începu să tremure când îşi aminti cât de mult îşi dorise o gogoaşă. Se gândi că, dacă ar fi fost puţin mai insistent, poate ar fi reuşit să fure jumătate dintr-una.

Simţi salteaua mişcându-se sub el, apoi, câteva secunde mai târziu, degetele lui Helen pe umărul lui. Ea îl întrebă dacă se simte bine, cine fusese la telefon. Se lipi de spatele lui.

Oricât s-ar fi străduit, Thorne tot nu-şi putea aminti chipul tânărului înalt, dar, stând acolo în întuneric, încă îşi putea imagina zâmbetul şi ceaşca de cafea ridicată în semn de falsă victorie.

Cine spune că nimeni nu ne place?

2

Christopher Tully.
Asim Hussain.
Kazia Bobak.
Catherine Holloway?

Thorne se uită fix la numele scrise pe tablă; o listă a morţilor şi a femeii aflată pe patul de moarte, scrisă de mână, cu markerul. Semnul întrebării era un semn evident, deşi morbid, că ultimul nume de pe listă era al femeii care se afla în comă şi era, cel puţin până în acel moment, victima unei tentative de omor. Fiindcă nu se putuse gândi la nimic altceva decât la cât de foame îi era, Thorne nu observase plăcuţele de identificare de pe vestele lor antiglonţ, aşa că nu putea fi sigur, dar avea o presimţire că Catherine era cea care vorbise cel mai mult în urmă cu două nopţi. Cea care fluturase veselă cutia goală de cadouri pe care zeci de colegi îndureraţi o căutau acum, făcând ore suplimentare.

Cea a cărei jumătate de gogoaşă stupidă o râvnise atât de mult.

Russell Brigstocke se ridică, respiră adânc şi dădu startul şedinţei.

— Avem trei crime şi o tentativă de omor, dar haideţi să nu ne pripim, este vorba doar de un singur caz, şi este al